

CSONTOS MÁRTA

UTOLSÓ ESÉLY

*A kényszer összehozott minket végül megint.
Már elütötte az éjfélt az óra, a felhők rég
elrejtették a Napot, megálltam a mindennapi
versenyfutásban, s megpróbáltam ajtót vágni
a palaszürke alkonyatba, hogy meglátogassalak,
mert már nem bírtam a rám nehezedő árnyékok súlyát,
mert bűgócsigagént pörgetett a tachikardia,
az ízületeket szétmorzsolták láthatatlan kövek,
hiába bújtam takarók alá, tovább kísértett saját
szorongásom, megfeleződött bennem üldöző s üldözött.*

*Most ismét nálad keresem a pihenőhelyet,
együtt bújunk fedezékbe a rosszkedv ügynökei
elől, akik kellő ékesszólással próbálják ránk
testálni saját kétségbeeséseinket, s megpróbáljuk
átrendezni a közeledés és távolodás csapdájában
fogva tartott képleteket.*

*Minden összezavarodott, nem működik a forgató-
könyv, a harangzúgásból nem tudom kivágni az
engem illető szeleteket, a munkadalból nem csendül
ki szimfónia, az aurák színrézecskeit beolvasztja a sötét.
A hatalom vándorbotját már rég kiragadták a kezemből,
nincs harctér, ahol bizonyíthatok, birodalmam határát
kijelöli a támaszpontként működő ágykeret.*

*Mégsem sikerült átcsempészni magam a tiltott határ-
zónán, az ifjúság kék madara helyett csak egy vén, fekete
holló telepedett ablakomba, - próbáltam nem mozdulni,
nem adtam jelet, nem akartam áldozat lenni egy megégett
gyümölcsösben, de tudtam, hogy a füstbe égetett lyukon
lelkem próbál menekülni az egyetlen megmaradt almafához.*

ÁLLAPOTHATÁROZÓ

*Elkopott benned a szeretet,
fagyponthoz tart a szorongás hidege,
csak az erotika önkívületében
szeretnél áldozatot bemutatni, de
nincs megfelelő alany, nincs, aki textusodban
visszahelyezze soraidba az ékezeteket.*

*Tenyered dombjából formálsz felpuhult követ,
odakint, a füvek kárpitja alatt már duzzasztja
gyökereit a napkorongból kiszökő nyár.
Látod, bőröd nyirkos redőiben a pórusok
közé beszivárog a fény, s te is oly könnyű vagy,
már nem diktálhatod senkinek a feltételeket.*

*A mozgást visszahelyezted magadba,
de csontjaid törékeny ágai összeérnek.
Nincs perspektívád, igazi testvéreid sincsenek,
csak az önzés falai mögül lesnek rád vénülő
némberek, - nem segít rajtad senki, önnön
száműzetésedben egyedül tartod a gyertyatűzet.*

A NAGY TERMINÁTOR

*A sokadik hátsó nyílásnál már
nem áll őrt a felfegyverzett
gondolat, meghalnak az ikonok,
feltöri a távoli csapóajtót az
anarchiából öntött gravitáció,
a karámban toporgó, megnevezhetetlen
fajtájú és nemű állatseregéből a legerősebb
kiszakítja magát, s a távoli csillagpárkányról
egyetlen dühödt mozdulattal lelöki a látót,
hogy kasztrálja, hogy bolondját járassa vele,
hogy szobrot állítson a követelődzés
tüzelő démonjának, s az át nem élt érintések
gyötrelmében lássa, mint hódol be néki
a rabszolgasorsú lélek, s a beavatás titkos
játéktermének pillangó formájú ablak-
szárnyait egyetlen mozdulattal kitarja
a posztóvörös öntudatlan hódító tökéletlenségének,
melyre annyira vágyik, hogy minden áron
megpróbál képmutató maradni.*